ROZSUDOK SÚDU PRVÉHO STUPŇA (štvrtá komora)
z 26. januára 2005 *

Vo veci T-193/02,

Laurent Piau, bytom v Nantes (Francúzsko), v zastúpení: M. Fauconnet, advokát,

žalobca,

proti

Komisii Európskych spoločenstiev, v zastúpení: O. Beynet a A. Bouquet, splnomocnení zástupcovia, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalovanej,

ktorú v konaní podporuje:

Medzinárodná futbalová federácia (FIFA), so sídlom v Zürichu (Švajčiarsko), v zastúpení: F. Louis a A. Vallery, advokáti,

vedľajší účastník konania,

* Jazyk konania: francúzština.

ktorej predmetom je zrušenie rozhodnutia Komisie z 15. apríla 2002, ktorým bola zamietnutá sťažnosť žalobcu týkajúca sa nariadenia Medzinárodnej futbalovej federácie (FIFA) upravujúceho činnosť hráčskych agentov,

SÚD PRVÉHO STUPŇA EURÓPSKYCH SPOLOČENSTIEV
(štvrtá komora),

v zložení: predseda komory H. Legal, sudcovia V. Tiili a M. Vilaras,

tajomník: I. Natsinas, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 22. apríla 2004

vyhlásil tento

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

1 Medzinárodná futbalová federácia (FIFA) je združením podľa švajčiarskeho práva založeným 21. mája 1904. Podľa štatútu FIFA, ktorý nadobudol platnosť 7. októbra 2001, sú členmi FIFA národné zväzy (článok 1), ktoré združujú kvalifikované amatérske alebo profesionálne futbalové kluby, pričom posledné uvedené majú

k dispozícii osobitné zväzy, nazývané „profesionálne ligy". Národné zväzy sa môžu takisto združovať do konfederácií (článok 9). Hráči národných zväzov registrovaných vo FIFA sú amatéri alebo neamatéri (článok 61).

2 Ďalej, podľa tohto štatútu má FIFA za cieľ podporu futbalu, rozvoj priateľských vzťahov medzi národnými zväzmi, konfederáciami, klubmi a hráčmi, ako aj prijímanie a kontrolu predpisov a metód týkajúcich sa pravidiel hry a futbalovej praxe (článok 2).

3 Štatút, nariadenia a rozhodnutia FIFA sú záväzné pre jej členov (článok 4). FIFA má legislatívne, výkonné a správne orgány, konkrétne kongres, výkonný výbor a generálny sekretariát, ako aj stále komisie a komisie *ad hoc* (článok 10). Disciplinárna komisia a odvolacia komisia (článok 43) predstavujú takzvané súdne orgány FIFA. Futbalový arbitrážny súd, ktorý mal pôvodne jediný povinne prejednávať spory, ktorých výška presahuje čiastku stanovenú kongresom (článok 63), nebol vytvorený. Na základe dohody medzi FIFA a Medzinárodnou arbitrážnou radou pre šport právomoci Futbalového arbitrážneho súdu vykonáva Športový arbitrážny súd, orgán vytvorený Medzinárodným olympijským výborom so sídlom v Lausanne (Švajčiarsko), ktorý rozhoduje na základe predpisov FIFA, športového arbitrážneho zákonníka a subsidiárne podľa švajčiarskeho práva. Jeho rozhodnutia môžu byť predmetom žaloby o neplatnosť na Švajčiarskom federálnom súde.

4 Vykonávacie nariadenie k štatútu stanovuje, že hráčski agenti musia mať licenciu agenta vydanú FIFA (článok 16) a poveruje výkonný výbor na vydanie záväzného profesijného predpisu (článok 17).

5 FIFA prijala 20. mája 1994 nariadenie upravujúce činnosť hráčskych agentov, ktoré bolo zmenené 11. decembra 1995 a nadobudlo platnosť 1. januára 1996 (ďalej len „pôvodné nariadenie").

6 Pôvodné nariadenie podmieňovalo výkon tejto profesie licenciou vydanou príslušným národným zväzom a vyhradilo výkon tejto činnosti iba pre fyzické osoby (články 1 a 2). Obsahom postupu predchádzajúceho vydaniu licencie bol aj pohovor s cieľom preveriť znalosti kandidáta, a to najmä právne a športové (články 6, 7 a 8). Kandidát musel takisto spĺňať určité pravidlá nezlučiteľnosti a morálne podmienky, ako nemať vo výpise z registra trestov žiadne odsúdenie za trestný čin (články 2, 3 a 4). Okrem toho musel zložiť bankovú záruku vo výške 200 000 švajčiarskych frankov (CHF) (článok 9). Vzťahy medzi agentom a hráčom boli povinne upravené v zmluve na maximálnu dobu dva roky, ktorá bola obnoviteľná (článok 12).

7 Pre prípad porušenia nariadenia boli stanovené pokuty, ktoré bolo možné udeliť agentom, hráčom a klubom. Agentom mohlo byť udelené pokarhanie, napomenutie alebo výstraha, pokuta v nešpecifikovanej výške a mohla im byť odňatá licencia (článok 14). Hráči mohli dostať pokuty až do výšky 50 000 CHF a kluby až do 100 000 CHF. V prípade hráčov mohli byť prijaté opatrenia spočívajúce v disciplinárnom pozastavení činnosti (najviac na dvanásť mesiacov). Opatrenia spočívajúce v pozastavení činnosti alebo v zákaze vykonávania prestupu hráčov mohli byť prijaté aj v prípade klubov (články 16 a 18). „Komisia štatútu hráčov" bola určená ako rozhodujúci a dozorný orgán FIFA (článok 20).

8 Pán Piau podal 23. marca 1998 na Komisiu sťažnosť, v ktorej napadol pôvodné nariadenie uvedené vyššie. Namietal, v prvom rade, že toto nariadenie je v rozpore s „článkami [49] a nasl. Zmluvy [ES] týkajúcimi sa voľnej hospodárskej súťaže pri poskytovaní služieb", jednak z dôvodu obmedzení brániacich prístupu k profesii,

ktoré spočívajú v nepriehľadných podmienkach skúšky a vyžadovania záruky, a jednak z dôvodu stanovenej kontroly a sankcií. Uvádza, v druhom rade, že nariadenie môže spôsobiť diskrimináciu medzi občanmi členských štátov. V treťom rade namieta, že nariadenie neumožňuje podať žalobu alebo odvolanie proti rozhodnutiam a prípadným pokutám.

9 Komisia už predtým, 20. februára 1996, dostala sťažnosť od Multiplayers International Denmark, ktorý spochybňoval zlučiteľnosť toho istého nariadenia s článkami 81 ES a 82 ES. Okrem toho bola informovaná o petíciách adresovaných Európskemu parlamentu nemeckými a francúzskymi štátnymi príslušníkmi, ktorých prípustnosť Európsky parlament potvrdil 29. októbra 1996 a 9. marca 1998, ktoré sa takisto týkali tohto nariadenia.

10 Komisia začala konanie v rámci nariadenia Rady č. 17 zo 6. februára 1962, prvé nariadenie implementujúce články [81] a [82] Zmluvy (Ú. v. ES 13, s. 204; Mim. vyd. 08/001, s. 3) a 19. októbra 1999 poslala FIFA oznámenie o výhradách. Oznámenie o výhradách uvádzalo, že [pôvodné] nariadenie predstavuje rozhodnutie združenia podnikov v zmysle článku 81 ES a spochybňovalo zlučiteľnosť obmedzujúcich ustanovení uvedených v predmetnom nariadení, čo sa týka povinnosti mať licenciu, vylúčenia jej udelenia právnickým osobám, zákazu obracať sa na agentov bez licencie pre kluby a hráčov, vyžadovania bankovej záruky a sankcií.

11 V odpovedi na oznámenie o výhradách zo 4. januára 2000 FIFA popierala, že by vyššie uvedené nariadenie mohlo byť kvalifikované ako rozhodnutie združenia podnikov. Odôvodňovala v ňom stanovené obmedzenia starostlivosťou o bezúhonnosť a kvalifikovanosť povolania a uviedla, že sa naň vzťahuje výnimka na základe článku 81 ods. 3 ES.

12 V priestoroch Komisie sa 24. februára 2000 konalo vypočutie, na ktorom sa zúčastnili zástupcovia pána Piau a zástupcovia FIFA, ako aj zástupcovia medzinárodnej odborovej organizácie profesionálnych hráčov — FIFPro, ktorá sa vyjadrila, že úprava činnosti agentov je v záujme hráčov.

13 Po správnom konaní, ktoré začala Komisia, prijala FIFA 10. decembra 2000 nové nariadenie upravujúce činnosť hráčskych agentov, ktoré nadobudlo platnosť 1. marca 2001 a bolo znovu zmenené 3. apríla 2002.

14 Nové nariadenie FIFA (ďalej len „zmenené nariadenie") ponechalo na vykonávanie profesie hráčskeho agenta, ktorá je stále vyhradená fyzickým osobám, povinnosť mať licenciu vydanú príslušným národným zväzom na neurčitú dobu (články 1, 2 a 10). Kandidát, ktorý musí spĺňať kritérium „vynikajúcej povesti" (článok 2), sa musí podrobiť písomnej skúške (články 4 a 5). Táto pozostáva z testu s výberom z ponúknutých možných odpovedí, ktorý má preveriť právne a športové znalosti kandidáta (príloha A). Agent musí takisto uzavrieť poistenie svojej profesijnej občiansko-právnej zodpovednosti alebo zložiť bankovú záruku vo výške 100 000 CHF (články 6 a 7).

15 Vzťahy medzi agentom a hráčom musia byť upravené v písomnej zmluve na maximálnu dobu dva roky, ktorá môže byť potom obnovená. Zmluva musí stanovovať odmenu agenta, ktorá sa vypočítava z hrubej základnej mzdy a je určená vo výške 5 % danej mzdy, ak sa strany nedohodnú inak. Kópia zmluvy sa musí doručiť národnému zväzu, pričom jeho registre zmlúv sú k dispozícii FIFA (článok 12). Licencovaní hráčski agenti sú povinní najmä rešpektovať štatúty a nariadenia FIFA a nesmú navádzať hráča na opustenie klubu počas jeho zmluvného vzťahu s týmto klubom (článok 14).

16 Bol stanovený režim sankcií pre kluby, hráčov a agentov. Týmto všetkým môže byť v prípade nerešpektovania vyššie uvedených predpisov udelené pokarhanie, napomenutie alebo výstraha a takisto pokuty (články 15, 17 a 19). Hráčskym agentom môže byť pozastavená alebo odobratá licencia (článok 15). Hráčom môže byť pozastavená činnosť na obdobie maximálne dvanásť mesiacov (článok 17). Na kluby sa takisto vzťahujú opatrenia pozastavenia činnosti a zákazu vykonávať prestupy, a to najmenej na tri mesiace (článok 19). Pokuty je možné udeliť hráčskym agentom, hráčom a klubom. Čo sa týka hráčskych agentov, výška pokuty nie je stanovená, rovnako ako nebola v pôvodnom nariadení, kým pre hráčov je minimálna výška pokuty 10 000 CHF a pre kluby 20 000 CHF (články 15, 17 a 19). Všetky tieto sankcie je možné kumulovať (články 15, 17 a 19). Spory sa majú riešiť na príslušnom národnom zväze alebo na „komisii štatútu hráča" (článok 22). Prechodné opatrenia umožňujú, aby licencie vydané podľa pôvodných ustanovení zostali v platnosti (článok 23). Kódex povinností a vzor mediačnej zmluvy sú takisto pripojené k zmenenému nariadeniu (v prílohách B a C podľa poradia).

17 Zmeny prijaté 3. apríla 2002 stanovujú, že štátni príslušníci Európskej únie alebo Európskeho hospodárskeho priestoru (EHP) majú podávať žiadosti o licenciu národným zväzom vo svojej krajine alebo v krajine svojho pobytu bez toho, že by sa zohľadňovala dĺžka pobytu, a že môžu uzavrieť vyžadovanú poistku v ktoromkoľvek štáte Európskej únie alebo EHP.

18 Európsky parlament 9. a 10. júla 2001 vyhlásil prípady založené na petíciách uvedené v bode 9 vyššie za uzavreté.

19 Komisia poslala pánovi Piau 3. augusta 2001 list na základe článku 6 nariadenia Komisie č. 2842/98/ES z 22. decembra 1998 o vypočutí strán v určitých konaniach podľa článkov [81] a [82] zmluvy o ES (Ú. v. ES L 354, s. 18; Mim. vyd. 07/004, s. 204). Komisia v ňom uviedla, že dôsledkom jej intervencie u FIFA bolo odstránenie hlavných obmedzujúcich aspektov nariadenia upravujúceho činnosť hráčskych agentov a že už neexistuje záujem Spoločenstva na pokračovaní v konaní.

20 Komisia poslala 12. novembra 2001 podobný list Multiplayers International Denmark, na ktorý tento sťažovateľ neodpovedal.

21 V odpovedi na list z 3. augusta 2001, uvedený v bode 19 vyššie, pán Piau 28. septembra 2001 oznámil Komisii, že naďalej trvá na svojej sťažnosti. Uviedol, že porušenia článku 81 ods. 1 ES zostávajú aj v zmenenom nariadení, pokiaľ ide o skúšky, a profesijné poistenie, a že nové obmedzenia boli zavedené vo forme kódexov správania, vzorovej zmluvy a tým, že je určená odmena. Na tieto obmedzenia nemožno podľa sťažovateľa uplatniť výnimku na základe článku 81 ods. 3 ES. Okrem toho pán Piau uviedol, že Komisia neskúmala predmetné predpisy vo svetle ustanovení článku 82 ES.

22 Rozhodnutím z 15. apríla 2002 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie") Komisia zamietla sťažnosť pána Piau. Komisia v ňom uvádza, že neexistuje dostatočný záujem Spoločenstva na pokračovanie v konaní, pretože najdôležitejšie obmedzujúce ustanovenia, ktoré sú predmetom sťažnosti, boli zrušené — pričom povinnosť licencie je sama osebe odôvodnená — a na zostávajúce obmedzenia sa vzťahuje výnimka na základe článku 81 ods. 3 ES a článok 82 ES v tomto prípade nemožno uplatniť.

Konanie a návrhy účastníkov konania

23 Žalobou podanou 14. júna 2002 podal pán Piau návrh na začatie tohto konania.

24 FIFA podala 5. novembra 2002 návrh na vstup vedľajšieho účastníka do konania na podporu návrhov Komisie. Uznesením predsedu prvej komory Súdu prvého stupňa z 5. decembra 2002 bolo tomuto návrhu na vstup vedľajšieho účastníka do konania vyhovené.

25 Rozhodnutím Súdu prvého stupňa z 2. júla 2003 bol sudca spravodajca pridelený od 1. októbra 2003 do štvrtej komory, ktorej bola táto vec v dôsledku toho postúpená.

26 Opatrením na zabezpečenie priebehu konania oznámeným 11. marca 2004 Súd prvého stupňa položil otázky Komisii a FIFA, týkajúce sa profesijného občiansko-právneho poistenia, odmeňovania hráčskych agentov a možných opravných prostriedkov stanovených zmeneným nariadením a pánovi Piau, čo sa týka krokov, ktoré urobil s úmyslom vykonávať činnosť hráčskeho agenta.

27 FIFA, Komisia a pán Piau odpovedali na otázky Súdu prvého stupňa v podaniach, ktoré prišli 1., 2. a 5. apríla 2004, v danom poradí.

28 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na otázky, ktoré im Súd prvého stupňa položil, boli vypočuté na pojednávaní 22. apríla 2004.

29 Žalobca navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zrušil napadnuté rozhodnutie,

— zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

30 Komisia navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zamietol žalobu,

— zaviazal žalobcu na náhradu trov konania.

31 FIFA navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— vyhlásil žalobu za neprípustnú a v každom prípade za nedôvodnú,

— zaviazal žalobcu na náhradu trov konania.

O prípustnosti

Tvrdenia účastníkov konania

32 FIFA spochybňuje prípustnosť žaloby. Uvádza, že žalobca nemá záujem konať, keďže na jednej strane nikdy neurobil žiadny oficiálny úkon na účel vykonávania povolania hráčskeho agenta, a na druhej strane preto, že francúzsky zákon, ktorý sa na jeho situáciu inak vzťahuje, je prísnejší ako predpisy FIFA.

33 Komisia uvádza, že nevzniesla námietku neprípustnosti žaloby, keďže sa domnievala, že pán Piau má väzby s futbalovým prostredím a chcel vykonávať povolanie hráčskeho agenta.

34 Pán Piau uvádza, že jeho žaloba, ktorá smeruje proti rozhodnutiu Komisie zamietajúcemu jeho sťažnosť, je prípustná. Uvádza, že chcel vykonávať povolanie hráčskeho agenta od roku 1997 a že medzi predpismi FIFA a francúzskou právnou úpravou sú protirečenia.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

35 Komisia nenamietala neprípustnosť. Návrh na vstup do konania ako vedľajší účastník však môže obsahovať iba návrhy podporujúce jedného z účastníkov konania (článok 40 posledný odsek Štatútu Súdneho dvora, ktorý sa vzťahuje na Súd prvého stupňa na základe článku 53 uvedeného štatútu).

36 Z tohto dôvodu nie je prípustné, aby FIFA uvádzala námietku neprípustnosti, ktorú nevzniesol účastník konania, na podporu návrhov ktorého bol FIFA povolený vstup do konania. Súd prvého stupňa nie je teda povinný skúmať dôvody uvedené v tomto smere (rozsudok Súdneho dvora z 24. marca 1993, CIRFS a i./Komisia, C-313/90, Zb. s. I-1125, bod 22).

37 No podľa článku 113 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa môže tento súd kedykoľvek aj bez návrhu preskúmať, či neexistuje prekážka konania z dôvodu verejného záujmu, vrátane tej, ktorú uvádzajú vedľajší účastníci konania (rozsudok Súdu prvého stupňa z 24. októbra 1997, EISA/Komisia, T-239/94, Zb. s. II-1839, bod 26).

38 Je nesporné, že pán Piau je adresátom rozhodnutia Komisie, ktorým sa definitívne končí konanie začaté na základe nariadenia č. 17, a že riadne podal žalobu proti tomuto rozhodnutiu. Odmietnutie pokračovať v tomto konaní a zamietnutie sťažnosti sú na ujmu autorovi tejto sťažnosti, ktorý podľa ustálenej judikatúry musí mať k dispozícii opravný prostriedok určený na ochranu svojich oprávnených záujmov (rozsudky Súdneho dvora z 25. októbra 1977, Metro/Komisia, 26/76, Zb. s. 1875, bod 13, a Súdu prvého stupňa z 18. mája 1994, BEUC a NCC/Komisia, T-37/92, Zb. s. II-285, bod 36). Súdny dvor takisto usúdil, že podnik, ktorý je treťou osobou, ktorej Komisia priznala legitímny záujem predložiť pripomienky v rámci konania, v ktorom sa uplatňuje nariadenie č. 17, je oprávnený podať žalobu (rozsudok Metro/Komisia, už citovaný, body 6, 7 a 11 až 13).

O veci samej

1. *O riešení sťažnosti*

Tvrdenia účastníkov konania

39 Pán Piau uvádza v prvom rade, že Komisia si nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú vo vzťahu k riešeniu sťažnosti podanej podľa článku 3 nariadenia č. 17. Keďže FIFA neoznámila Komisii pôvodné nariadenie, Komisia nezaujala stanovisko k vytýkanému porušeniu a predpokladala, že na uvedené nariadenie sa môže vzťahovať výnimka. Konanie Komisie je v protiklade so zásadou dobrej viery, ktorou sa majú riadiť vzťahy medzi občanmi a Spoločenstvom, ako aj zásadou právnej istoty.

40 V druhom rade žalobca uvádza, že Komisia neuviedla, ani neodôvodnila napadnuté rozhodnutie vo svetle článku 82 ES, hoci jeho sťažnosť sa týkala aj tohto článku, čo vyplýva aj z korešpondencie z 31. januára a 30. marca 2001 medzi žalobcom a Komisiou. Skúmanie Komisie sa však nevenovalo článku 82 ES, ktorý nebol uvedený v oznámení o výhradách. Komisia tak zneužila oprávnenú dôveru pána Piau tým, že neskúmala jeho sťažnosť v tomto smere.

41 Komisia v prvom rade uvádza, že skutočnosť, že nebolo vykonané oznámenie, neznamená, že neoznámené opatrenie by bolo v zmysle práva Spoločenstva neplatné.

42 V druhom rade Komisia uvádza, že nebola povinná skúmať vo svojom rozhodnutí článok 82 ES, ani svoje rozhodnutie odôvodniť vo vzťahu k článku 82 ES, ktorý nebol uvedený v sťažnosti, ale žalobca sa naň odvolal oneskorene (28. septembra 2001), pričom nič nenasvedčovalo tomu, že by toto ustanovenie bolo porušené.

43 FIFA uvádza, že napadnuté rozhodnutie nebolo odôvodnené vo vzťahu k článku 82 ES, ktorý nebol uvedený v sťažnosti a na ktorý sa žalobca odvolal oneskorene. V každom prípade, Komisia, ktorá mohla odmietnuť sťažnosť iba z dôvodu nedostatku záujmu Spoločenstva, v dostatočnej miere odôvodnila napadnuté rozhodnutie vo vzťahu k článku 82 ES.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

44 Čo sa týka, v prvom rade, riešenia sťažnosti v rámci nariadenia č. 17, je potrebné pripomenúť, že Komisia má v tejto oblasti rozsiahlu mieru voľnej úvahy (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora zo 4. marca 1999, Ufex a i./Komisia, C-119/97 P, Zb. s. I-1341, body 88 a 89).

45 V danom prípade podal pán Piau 23. marca 1998 sťažnosť týkajúcu sa nariadenia FIFA, upravujúceho činnosť hráčskeho agenta, ktorá bola stručná a ktorá uvádzala „články [49] a nasl. Zmluvy [ES] týkajúce sa voľnej hospodárskej súťaže pri poskytovaní služieb", bez toho, aby aspoň odkázal na nariadenie č. 17. Komisia, ktorá dostala ešte aj inú sťažnosť týkajúcu sa toho istého nariadenia (pozri bod 9 vyššie) usúdila, že uvádzané skutočnosti obsahujú určité otázky týkajúce sa práva hospodárskej súťaže a považovala sťažnosť pána Piau za podanú v zmysle článku 3 nariadenia č. 17.

46 Komisia následne viedla správne konanie vo veci predpokladaného porušenia v oblasti hospodárskej súťaže, pričom urobila prieskum — 19. októbra 1999 adresovala FIFA oznámenie o výhradách a 24. februára 2000 sa konalo vypočutie dotknutých subjektov. Je zrejmé, že toto konanie v konečnom efekte viedlo k tomu, že FIFA prijala 10. decembra 2000 zmenené nariadenie týkajúce sa činnosti hráčskeho agenta. Komisia, spokojná so zmenami, ktoré FIFA vykonala vo vzťahu k predmetným predpisom, usúdila, že nie je potrebné pokračovať v konaní, čo oznámila pánovi Piau listom z 3. augusta 2001 na základe článku 6 nariadenia č. 2842/98, a tiež tým, že 15. apríla 2002 zamietla jeho sťažnosť.

47 Zdá sa, že Komisia z procesného hľadiska využila vhodne oprávnenia, ktoré jej poskytovalo nariadenie č. 17, ktoré sa uplatňovalo na riešenie sťažnosti v oblasti hospodárskej súťaže, prihliadajúc na rozsah miery voľnej úvahy, ktorý má v tejto oblasti. Komisia teda nezanedbala svoje povinnosti v tejto záležitosti. Skutočnosť, že pôvodné nariadenie nebolo oznámené Komisii, nemá vplyv na správnosť konania, keďže neoznámenie iba neumožnilo Komisii prijať rozhodnutie týkajúce sa najmä prípadnej výnimky pre toto nariadenie na základe článku 81 ods. 3 ES, pričom FIFA v tomto zmysle žiadosť nepodala. Napokon, žalobca neuviedol žiadnu skutočnosť, ktorá by mala preukázať, že Komisia pri riešení jeho sťažnosti nekonala v dobrej viere alebo porušila zásadu právnej istoty.

48 Čo sa týka, v druhom rade, skúmania sťažnosti a odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vo vzťahu k článku 82 ES, zo spisu vyplýva, že sťažnosť podaná 23. marca 1998 neuvádzala článok 82 ES. Pán Piau však vo svojom liste z 28. septembra 2001 uviedol, ako odpoveď na oznámenie Komisie v zmysle článku 6 nariadenia č. 2842/98, že trvá na svojej sťažnosti (pozri bod 21 vyššie) a uviedol toto ustanovenie. Sťažovateľ v ňom uviedol, že podľa neho vec nebola riešená vo svetle článku 82 ES napriek tomu, že FIFA zneužila dominantné postavenie a že Komisia v liste z 30. marca 2001 uviedla, že jeho sťažnosť sa týka v zásade článkov 81 ES a 82 ES.

49 Žalobca nemôže odkazovať na ochranu legitímnej dôvery vo vzťahu ku skutočnostiam uvedeným v žiadostiach o informácie, ktoré Komisia poslala FIFA 11. novembra 1998 a 19. júla 1999, ktoré naznačovali možnosť, že došlo k porušeniu článkov 81 ES a 82 ES. Tieto skutočnosti nemôžu byť zamieňané s presnými ubezpečeniami, ktoré mohli samy osebe mať za následok opodstatnené očakávanie (pozri napríklad rozsudok Súdu prvého stupňa z 8. novembra 2000, Dreyfus a i./Komisia, T-485/93, T-491/93, T-494/93 a T-61/98, Zb. s. II-3659, bod 85). Okrem toho, Komisia následne v oznámení výhrad z 19. októbra 1999 nezistila porušenie článku 82 ES, ale iba článku 81 ES.

50 Komisia však nemôže tvrdiť, že vzhľadom na oneskorené spomenutie článku 82 ES zo strany žalobcu v priebehu správneho konania nebola povinná uviesť a odôvodniť napadnuté rozhodnutie v tomto smere. Keďže ešte nebolo skončené správne konanie a prijaté rozhodnutie vo veci sťažnosti pána Piau, Komisia stále mohla urobiť nový prieskum, keď boli vznesené nové výhrady, ktorých dôležitosť mala posúdiť.

51 Naopak, keď Komisia potom, ako preskúmala skutkové a právne aspekty týkajúce sa uplatňovania článku 82 ES, dospela k záveru, že je zbytočné alebo neopodstatnené

venovať sa úvahám v tomto smere, nebola povinná pokračovať (rozsudok Súdu prvého stupňa z 24. januára 1995, Ladbroke/Komisia, T-74/92, Zb. s. II-115, bod 60).

52 Čo sa týka odôvodnenia vo svetle článku 82 ES, napadnuté rozhodnutie uvádza, že vyjadrenia pána Piau týkajúce sa tohto ustanovenia „sú nejasné, čo sa týka trhu, na ktorom FIFA údajne mala dominantné postavenie, a údajného zneužitia". Napadnuté rozhodnutie uvádza, že FIFA nie je činná na trhu poradenstva [hráčom], na ktorom sú činní hráčski agenti, a uzatvára, že „článok 82 ES sa neuplatňuje v takom prípade, aký uviedol sťažovateľ". Tieto vyjadrenia v danom prípade postačujú na splnenie povinnosti odôvodnenia, ktorú má Komisia (rozsudok Ladbroke/Komisia, už citovaný, bod 60).

53 Z predchádzajúceho vyplýva, že vyjadrenie pána Piau, že Komisia si nesplnila povinnosti, ktoré má pri riešení sťažnosti, ktorú on podal, nie je dôvodné. Žalobné dôvody s tým spojené musia byť preto zamietnuté.

2. *O záujme Spoločenstva*

Tvrdenia účastníkov konania

54 Pán Piau uvádza, že jeho sťažnosť predstavuje záujem Spoločenstva. Trh je totiž „cezhraničnej povahy", najdôležitejšie obmedzujúce ustanovenia pôvodného nariadenia neboli zrušené a zmenené nariadenie nemôže byť predmetom výnimky

v zmysle článku 81 ods. 3 ES. Účinky obmedzujúce hospodársku súťaž zostali, pretože agenti s licenciami vydanými podľa pôvodného nariadenia si zachovali podiely na trhu, ktoré predtým získali. Okrem toho, článok 82 ES sa na tento prípad vzťahuje. Napokon, pán Piau nedosiahol primeranú ochranu zo strany vnútroštátnych súdov.

55 Žalobca uvádza v prvom rade, že Komisia urobila chybné zhodnotenie nariadenia FIFA, ktoré upravuje činnosť hráčskych agentov. Povinnosť rešpektovať nariadenia FIFA, spojená so sankciami, predstavuje podľa žalobcu zásah do „voľnej hospodárskej súťaže pri poskytovaní služieb" a slobody usadiť sa a zabraňuje vstupu na trh všetkým agentom bez licencie. Ustanovenie zmeneného nariadenia týkajúce sa odmeňovania hráčskeho agenta chápe žalobca ako určenie stanovenej ceny, čo obmedzuje hospodársku súťaž. Nanútenie vzoru zmluvy narušuje zmluvnú slobodu a povinnosť stanovená národnému zväzu, aby poslalo FIFA jej kópiu, nezabezpečuje ochranu osobných údajov. Kódex správania pripojený k uvedenému nariadeniu ponecháva miesto svojvôli. Zmenené nariadenie nie je zlučiteľné s francúzskymi právnymi predpismi týkajúcimi sa povolania; francúzska futbalová federácia však uprednostnila toto nariadenie a prideľuje podľa neho licencie, porušujúc tak vnútroštátne právne predpisy. Zmenené nariadenie zakazuje rovnako obrátiť sa na riadne občianske súdy.

56 V druhom rade pán Piau uvádza, že na zmenené nariadenie sa nemôže vzťahovať výnimka na základe článku 81 ods. 3 ES, keďže nebola splnená žiadna z podmienok stanovených týmto ustanovením. Obmedzenia neboli ani nevyhnutné, ani prispôsobené, ani primerané. Naopak, toto nariadenie zrušilo akúkoľvek hospodársku súťaž tým, že iba FIFA bola oprávnená poskytovať licencie. Žalobca zdôrazňuje, že za deklarovaným cieľom ochraňovať hráčov a zabezpečiť bezúhonnosť povolania hráčskeho agenta sa skrýval skutočný zámer FIFA, a to úplne kontrolovať povolanie hráčskeho agenta, porušujúc pritom slobodu podnikania a zásadu zákazu diskriminácie. Pán Piau takisto uvádza, že v tomto prípade nie je možné odvolávať sa na „športovú špecifickosť", na základe ktorej by prichádzala do úvahy výnimka z práva Spoločenstva týkajúceho sa hospodárskej súťaže, pretože predmetná činnosť nebola priamo spojená so športom.

57 V treťom rade pán Piau uvádza, že FIFA má dominantné postavenie na „futbalovom trhu" a zneužíva svoje dominantné postavenie na pripojenom trhu služieb poskytovaných hráčskymi agentmi. FIFA je združením podnikov a zmenené nariadenie predstavuje rozhodnutie združenia podnikov. Zastupujúc záujmy všetkých kupujúcich, FIFA koná ako monopsón, jediný kupujúci, ktorý kladie podmienky predávajúcim. Zneužívanie dominantného postavenia je výsledkom záväzných ustanovení nariadenia. Hráčski agenti s licenciami mali takisto spoločne dominantné postavenie, ktoré zneužívali prostredníctvom predpisov FIFA. Trh poskytovania služieb hráčskych agentov je vyhradený členom združenia podnikov a agentom bez licencie tam bol zakázaný vstup.

58 V štvrtom rade pán Piau uvádza, že zmenené nariadenie, podmieňujúc prístup k profesii hráčskeho agenta licenciou, bráni voľnému poskytovaniu služieb, ako aj slobode podnikania. Žalobca uvádza, že FIFA nemá oprávnenie upravovať hospodársku činnosť a že Komisia jej takto implicitne zverila právomoc upraviť činnosť poskytovania služieb, porušujúc právomoci zverené členským štátom.

59 Komisia hlavne uvádza, že neexistoval záujem Spoločenstva, ktorý by odôvodňoval pokračovanie v konaní, sťažnosť bola správne z tohto dôvodu zamietnutá a žaloba pána Piau nie je preto dôvodná. Z toho, že trh je „cezhraničnej povahy", nevyhnutne nevyplýva, že ide o záujem Spoločenstva. Najdôležitejšie obmedzenia boli zrušené v zmenenom nariadení. Prípadné pretrvávajúce dopady pôvodného nariadenia sa majú chápať ako prechodné opatrenia, ktoré garantujú práva agentom s licenciou vydanou podľa pôvodného systému. Skutočnosť, že sťažnosť upozorňovala na údajné zneužívanie dominantného postavenia, neumožňuje sama osebe dospieť k záveru, že existuje záujem Spoločenstva. Žalobcovi nič nebránilo, v rozpore s tým, čo uvádza, obrátiť sa na riadne občianske súdy.

60 Subsidiárne Komisia najprv uvádza, že argumentácia žalobcu, založená na ustanoveniach, nesúvisí s právom hospodárskej súťaže, je neprípustná alebo nedôvodná, keďže z nariadenia č. 17, ani z iného právneho základu, nevychádza právomoc konať voči združeniu podnikov na inom základe ako dodržiavania pravidiel hospodárskej súťaže Spoločenstva. Komisia okrem toho uvádza, že právo Spoločenstva pripúšťa uznávanie nadobudnutých práv a že obavy žalobcu týkajúce sa ochrany osobných údajov nie sú dôvodné. Stanovuje, že hoci organizácia povolania hráčskeho agenta nebola predmetom harmonizácie na úrovni Spoločenstva, nariadenie FIFA, ktoré určuje podmienky prístupu k tomuto povolaniu jednotným spôsobom na celosvetovej úrovni, nemá schopnosť obmedziť voľný pohyb hráčskych agentov.

61 V druhom rade Komisia uvádza, že jej hodnotenie predmetných predpisov, ktoré mali za cieľ v skutočnosti chrániť hráčov a zabezpečiť kvalifikovanosť agentov, nebolo chybné. Keď chýba vnútorná organizácia povolania, systém licencií stanovuje odôvodnené, nevyhnutné a primerané kvalitatívne obmedzenia. Okrem toho, hlavné obmedzenia boli zrušené, najmä tie týkajúce sa podmienok prístupu k povolaniu a spôsobu skúšky. Zmenené nariadenie je primerané uvedeným cieľom a berie do úvahy špecifickosť športu. Ustanovenie týkajúce sa odmeňovania agenta je iba subsidiárnym ustanovením, ktoré ponecháva veľkú mieru slobody zmluvným stranám. Vzor zmluvy neobmedzuje slobodu zmluvných strán a obmedzenie jeho dĺžky na dva roky podporuje hospodársku súťaž. Údajný zákaz obrátiť sa na riadne občianske súdy nebol preukázaný. Kódex správania, ktorý je možné odôvodniť všeobecným záujmom, je primeraný a zlučiteľný s právom Spoločenstva v oblasti hospodárskej súťaže. Napokon skutočnosť, že nariadenie má záväzný charakter a sankcie, ktoré toto nariadenie stanovuje, sú bežným predpokladom existencie úpravy.

62 V treťom rade Komisia uvádza, že zmenené nariadenie spĺňa podmienky výnimky stanovené článkom 81 ods. 3 ES. Obmedzenia, ktoré obsahuje, odôvodnené požiadavkami bezúhonnosti a profesionality, sú primerané. Hospodárska súťaž nie je vylúčená. Samotná existencia nariadenia napomáha lepšiemu fungovaniu trhu, a predstavuje teda hospodársky pokrok.

63 V štvrtom rade Komisia uvádza, že článok 82 ES, ktorý sa týka iba hospodárskych činností, nie je možné uplatniť v tejto záležitosti, ktorá sa týka výlučne regulačnej činnosti. FIFA nemôže byť považovaná ani za „ekonomickú silu", ani za monopsón a žiadne zneužívanie nebolo dokázané na trhu spojenom s „futbalovým trhom". FIFA nezastupuje ekonomické záujmy klubov a hráčov. Hráčski agenti s licenciou predstavujú povolanie, ktoré je len málo koncentrované, bez štrukturálnych väzieb, a nezneužívajú teda spoločné dominantné postavenie na trhu. Naopak, Komisia uvádza, že FIFA je združením podnikov a že sporné nariadenie je rozhodnutím združenia podnikov.

64 FIFA uvádza v prvom rade, že Komisia správne zamietla sťažnosť pána Piau pre nedostatok záujmu Spoločenstva. Obmedzujúce ustanovenia ponechané v zmenenom nariadení majú kvalitatívny cieľ. Nepredstavujú obmedzenia zakázané článkom 81 ods. 1 ES a sú odôvodnené v zmysle článku 81 ods. 3 ES. Údajné pretrvávajúce účinky obmedzovania hospodárskej súťaže nie sú výsledkom predmetných predpisov, ale činnosti agentov. „Cezhraničná povaha" trhu nemá vplyv na posúdenie prípadného možného záujmu Spoločenstva.

65 V druhom rade FIFA uvádza, že zmenené nariadenie nemôže byť kvalifikované ako rozhodnutie združenia podnikov, keďže profesionálne kluby, ktoré by mohli byť považované za podniky, predstavujú iba menšinu členov národných zväzov, ktoré sú zase členmi medzinárodnej organizácie. Nariadenia prijaté FIFA nie sú teda vyjadrením vôle profesionálnych klubov. Zmenené nariadenie neobsahuje obmedzenia, ktoré by mohli ovplyvniť hospodársku súťaž. Podmienky získania licencie sú od daného času uspokojivé. Profesijné poistenie v objektívne určenej výške je primeraným spôsobom riešenia sporov. Ustanovenia týkajúce sa odmeňovania agenta sa nesmú zamieňať s mechanizmom stanovenia ceny. Vzor zmluvy obsahuje zvyčajné ustanovenia a nespôsobuje žiadny zásah do ochrany súkromného života. Kódex správania, mechanizmus sankcií a systém riešenia sporov nie sú v rozpore s článkom 81 ES.

66 V treťom rade FIFA uvádza, že zmenené nariadenie mohlo byť predmetom výnimky v zmysle článku 81 ods. 3 ES. Tieto predpisy sú potrebné v prípade, keď chýba profesijná organizácia aj národné právne úpravy, a taktiež pre svetový rozsah futbalu. Favorizuje profesionalizáciu a bezúhonnosť činnosti hráčskych agentov, ktorých rastúci počet ukazuje, že predmetné predpisy nemajú reštriktívny charakter.

67 Vo štvrtom rade FIFA uvádza, že článok 82 ES nie je možné uplatniť a že sa nedopustila zneužitia dominantného postavenia na trhu. Pripomína, že nie je združením podnikov, a uvádza, že pri výkone svojej regulačnej právomoci, ktorá je predmetom tohto sporu, nevykonáva hospodárske činnosti. Uvádza, že žalobca nikdy neodkázal na „futbalový trh" v priebehu správneho konania a že skutočnosť, že vykonáva regulačnú právomoc nad hospodárskymi účastníkmi posudzovaného trhu neznamená, že je aktívna na tomto trhu, a už vôbec nie, že má na ňom dominantné postavenie. Okrem toho, trh poradenstva v danom prípade nie je spojený so žiadnym trhom, na ktorom je FIFA aktívna. Jej postavenie nemôže byť vôbec považované za monopsónne, lebo FIFA nezastupuje ani kluby, ani hráčov pri ich vzťahoch s agentmi. Agenti s licenciou nemajú takisto spoločné dominantné postavenie, ktoré by mohli zneužívať prostredníctvom predpisov FIFA.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

O povahe nariadenia FIFA upravujúceho činnosť hráčskych agentov

68 Komisia, bez toho, aby kvalifikovala vo vzťahu k právu Spoločenstva jednak povahu nariadenia upravujúceho činnosť hráčskych agentov, a jednak FIFA ako autora tohto nariadenia, skúmala v napadnutom rozhodnutí sťažnosť pána Piau vo vzťahu k pravidlám hospodárskej súťaže Spoločenstva, najmä článku 81 ES. Toto

ustanovenie a právomoci zverené Komisii na zabezpečenie jeho dodržiavania sa však týkajú rozhodnutí, dohôd alebo postupov podnikov alebo združení podnikov, pričom právo Spoločenstva sa uplatní iba vtedy, keď dané akty alebo správanie a ich autori vstúpia do oblasti pôsobnosti tohto ustanovenia. V tomto svetle Komisia uviedla, že podľa nej FIFA predstavuje združenie podnikov, a sporné nariadenie teda predstavuje rozhodnutie združenia podnikov, potvrdzujúc tak analýzu, ktorú urobila pri oznámení svojich výhrad, s ktorou súhlasil pán Piau, ale odmietala ju FIFA.

69 Čo sa týka v prvom rade pojmu združenia podnikov a bez toho, že by bolo potrebné vyjadriť sa k prípustnosti tvrdení vedľajšieho účastníka konania, ktoré smerujú proti tomu, čo uvádza účastník konania, na podporu ktorého vedľajší účastník vstúpil do konania, je zrejmé, že členmi FIFA sú národné zväzy, ktoré združujú kluby, pre ktoré futbalová prax predstavuje hospodársku činnosť. Tieto futbalové kluby sú v dôsledku toho podnikmi v zmysle článku 81 ES a národné zväzy, ktoré sú zložené zo združení podnikov, sú tiež podnikmi v zmysle toho istého ustanovenia.

70 Okolnosť, že národné zväzy sa skladajú okrem profesionálnych klubov aj z klubov, ktoré sú amatérske, nemôže spochybniť toto posúdenie. V tomto smere je potrebné uviesť, že skutočnosť, že zväz alebo športová federácia jednostranne kvalifikovali športovcov alebo kluby ako „amatérske", sama osebe neznamená, že je vylúčené, že tieto vykonávajú hospodárske činnosti v zmysle článku 2 ES (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 11. apríla 2000, Deliège, C-51/96 a C-191/97, Zb. s. I-2549, bod 46).

71 Okrem toho národné zväzy, ktoré sú podľa štatútu FIFA povinné zúčastniť sa na súťažiach organizovaných FIFA a musia jej odviesť percentuálnu čiastku hrubého príjmu z každého medzinárodného zápasu a podľa toho istého štatútu sú

považované spolu s FIFA za vlastníkov výlučných práv na šírenie a vysielanie príslušných športových podujatí, vykonávajú týmto takisto hospodársku činnosť (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 9. novembra 1994, Scottish Football/Komisia, T-46/92, Zb. s. II-1039). Považujú sa teda v dôsledku toho za podniky v zmysle článku 81 ES.

72 Keďže národné zväzy predstavujú združenia podnikov a z dôvodu hospodárskych činností, ktoré vykonávajú, takisto podniky, FIFA, združenie skladajúce sa z národných zväzov, predstavuje takisto združenie podnikov v zmysle článku 81 ES. Toto ustanovenie sa totiž uplatňuje na združenia, pokiaľ ich vlastná činnosť alebo činnosť podnikov, ktoré do nich patria, má tendenciu spôsobiť účinky, ktoré uvádza (rozsudok Súdneho dvora z 15. mája 1975, Frubo/Komisia, 71/74, Zb. s. 563, bod 30). Právny rámec, v ktorom sú prijaté rozhodnutia podnikov, a právna kvalifikácia, ktorú tomuto rámcu dávajú rôzne vnútroštátne právne poriadky, nemajú vplyv na uplatniteľnosť pravidiel hospodárskej súťaže Spoločenstva (rozsudok Súdneho dvora z 30. januára 1985, BNIC, 123/83, Zb. s. 391, bod 17).

73 Čo sa týka, v druhom rade, pojmu rozhodnutie združenia podnikov, zo spisu vyplýva, že cieľom činnosti hráčskeho agenta je, podľa rovnakých podmienok zmeneného nariadenia „vytvoriť vzťah pravidelného charakteru a za odmenu medzi hráčom a klubom s úmyslom uzavretia pracovnej zmluvy alebo medzi dvoma klubmi s úmyslom uzavretia zmluvy o prestupe". Ide teda o hospodársku činnosť poskytovania služieb, ktorá nepatrí do špecifickej povahy športu, ako je definovaná judikatúrou (rozsudky Súdneho dvora zo 14. júla 1976, Donà, 13/76, Zb. s. 1333, body 14 a 15; z 15. decembra 1995, Bosman, C-415/93, Zb. s. I-4921, bod 127; Deliège, už citovaný, body 64 a 69, a z 13. apríla 2000, Lehtonen a Castors Braine, C-176/96, Zb. s. I-2681, body 53 až 60).

74 Jednak nariadenie upravujúce činnosť hráčskych agentov prijala v rámci vlastnej právomoci, a nie na základe normatívnych právomocí, ktoré by jej boli zverené orgánmi verejnej správy v rámci uznanej úlohy všeobecného záujmu týkajúceho sa

športovej činnosti (pozri analogicky rozsudok Súdneho dvora z 19. februára 2002, Wouters a i., C-309/99, Zb. s. I-1577, body 68 a 69). Toto nariadenie nie je vôbec prejavom slobody vnútornej organizácie športových združení (rozsudky Bosman, už citovaný, bod 81, a Deliège, už citovaný, bod 47).

75 Jednak toto nariadenie tým, že je záväzné pre národné zväzy členov FIFA, ktoré sú povinné prijať analogické predpisy, ktoré následne FIFA schváli, ako aj pre kluby, hráčov a hráčskych agentov, vyjadruje vôľu FIFA koordinovať správanie svojich členov vo vzťahu k činnosti hráčskych agentov. Predstavuje v dôsledku toho rozhodnutie združenia podnikov v zmysle článku 81 ods. 1 ES (rozsudky Súdneho dvora z 27. januára 1987, Verband der Sachversicherer/Komisia, 45/85, Zb. s. 405, body 29 až 32, a Wouters a i., už citovaný, bod 71), ktoré podlieha dodržaniu pravidiel hospodárskej súťaže Spoločenstva, pokiaľ má takéto rozhodnutie účinky vnútri Spoločenstva.

76 Čo sa týka legitimity FIFA, namietanej žalobcom, vydať takýto predpis, ktorý neupravuje šport, ale riadi okrajovú hospodársku činnosť danej športovej činnosti a dotýka sa základných slobôd, je potrebné preskúmať normatívnu právomoc, ktorá je priznaná súkromnej organizácii ako FIFA, ktorej prvým cieľom podľa štatútu je podpora futbalu (pozri bod 2 vyššie) vo vzťahu k spoločným princípom členských štátov, na ktorých je Európska únia založená.

77 Samotný princíp úpravy hospodárskej činnosti netýkajúcej sa ani špecifickej povahy športu, ani slobody vnútornej organizácie športových združení, ktorú vykoná subjekt súkromného práva, ktorý na to nemá žiadne poverenie od orgánu verejnej moci ako napríklad FIFA, nemôže byť automaticky považovaný za zlučiteľný s právom Spoločenstva, najmä vzhľadom na to, že je potrebné rešpektovať občianske a hospodárske slobody.

78 Taká úprava, ktorá sa vzťahuje na oblasť hospodárskej činnosti a týka sa základných slobôd, patrí v zásade do právomoci orgánov verejnej moci. V rámci tohto konania však normatívna právomoc, ktorú vykonáva FIFA v situácii, keď takmer všeobecne chýbajú národné úpravy, môže byť skúmaná iba v rozsahu, v ktorom má vplyv na pravidlá hospodárskej súťaže, vo vzťahu ku ktorým musí byť skúmaná zákonnosť napadnutého rozhodnutia bez toho, aby mohli byť v tomto konaní predmetom súdneho preskúmania úvahy týkajúce sa právneho základu, ktorý umožňuje FIFA vykonávať regulačnú činnosť, akokoľvek by boli dôležité.

79 Táto žaloba sa týka zákonnosti rozhodnutia prijatého Komisiou ako výsledku konania začatého na základe sťažnosti podanej podľa nariadenia č. 17, pri riešení ktorej Komisia nemohla použiť iné právomoci ako tie, ktorými disponuje v tomto rámci. Súdne preskúmanie je nevyhnutne obmedzené na pravidlá hospodárskej súťaže a posúdenie vykonané Komisiou o dôsledkoch, ktoré mohlo mať nariadenie FIFA. Toto preskúmanie sa teda môže vzťahovať na iné ustanovenia Zmluvy iba v prípade, že ich prípadné porušenie by predstavovalo súčasné porušenie pravidiel hospodárskej súťaže. Takisto sa môže týkať prípadného porušenia základných zásad iba v tom prípade, že takéto porušenie predstavuje porušenie pravidiel hospodárskej súťaže.

O posúdení záujmu Spoločenstva na sťažnosti

80 Napadnuté rozhodnutie zamieta sťažnosť pána Piau z dôvodu nedostatku záujmu Spoločenstva pokračovať v konaní. Je potrebné pripomenúť na jednej strane, že hodnotenie záujmu Spoločenstva, na ktorý sa odvoláva sťažnosť v oblasti hospodárskej súťaže, závisí od skutkových a právnych okolností každej veci, ktoré sa môžu v jednotlivých veciach podstatne odlišovať, a nie na vopred určených kritériách, ktoré by sa povinne uplatňovali (pozri v tomto zmysle rozsudok Ufex a i./Komisia, už citovaný, body 79 a 80). Na druhej strane Komisia, ktorej bola článkom 85 ods. 1 ES zverená úloha dozerať na uplatňovanie článkov 81 ES a 82 ES, má

definovať a vykonávať politiku hospodárskej súťaže Spoločenstva a na tento účel má diskrečnú právomoc pri riešení sťažností. Táto právomoc však nie je neobmedzená a Komisia musí v každom jednotlivom prípade posúdiť závažnosť a dĺžku porušení hospodárskej súťaže a pretrvávanie ich dôsledkov (pozri v tomto zmysle rozsudok Ufex a i./Komisia, už citovaný, body 88, 89, 93 a 95).

81 Navyše preskúmanie toho, ako Komisia vykonáva diskrečnú právomoc, ktorá je jej priznaná v danej oblasti, súdom Spoločenstva nesmie viesť k tomu, aby tento súd nahradil posúdenie záujmu Spoločenstva Komisiou svojím posúdením, ale má preveriť, či sporné rozhodnutie nespočíva na nesprávnom zistení skutkového stavu a či nie je postihnuté žiadnou právnou chybou ani zjavnou chybou posúdenia, alebo či nedošlo k zneužitiu právomoci (rozsudok Súdu prvého stupňa zo 14. februára 2001, SEP/Komisia, T-115/99, Zb. s. II-691, bod 34).

82 Tri druhy úvah odôvodňujú posúdenie Komisie týkajúce sa absencie záujmu Spoločenstva, a to zrušenie najviac obmedzujúcich ustanovení pôvodného nariadenia, uplatniteľnosť výnimky podľa článku 81 ods. 3 ES na ustanovenia zmeneného nariadenia a neuplatniteľnosť článku 82 ES.

— O zrušení najviac obmedzujúcich ustanovení pôvodného nariadenia

83 V napadnutom rozhodnutí sa najprv uvádza, že najdôležitejšie obmedzujúce ustanovenia, ktoré sa nachádzali v nariadení prijatom 20. mája 1994, boli zrušené nariadením prijatým 20. decembra 2000. Toto rozhodnutie skúma ustanovenia

nariadenia FIFA v piatich častiach, týkajúcich sa skúšky, poistenia, kódexu správania, stanovenia výšky odmeny hráčskeho agenta a vzoru zmluvy.

84 V prvom rade, čo sa týka skúšky, Komisia konštatuje v napadnutom rozhodnutí, že kandidáti sú odteraz podrobení písomnej skúške pozostávajúcej z testu s výberom z ponúknutých možných odpovedí, ktorej podmienky a dátumy, stanovené v prílohe k zmenenému nariadeniu, sú jednotné na celom svete. Poznamenáva, že bol vytvorený dvojstupňový systém možnosti odvolania a že požiadavka pobytu v dĺžke dvoch rokov týkajúca sa štátnych príslušníkov Európskej únie bola zrušená dodatkom k uvedenému nariadeniu z 3. apríla 2002. Napadnuté rozhodnutie uvádza, že pod podmienkou „vynikajúcej povesti" vyžadovanou na získanie licencie, ktorá musí byť vykladaná v súlade s vnútroštátnymi právnymi predpismi, sa vo Francúzsku, kde býva pán Piau, rozumie nemať žiadny záznam v registri trestov. Námietky žalobcu týkajúce sa svojvôle sa napokon nezdali byť Komisii dôvodné.

85 V druhom rade Komisia uvádza v napadnutom rozhodnutí, že profesijné občianskoprávne poistenie, vyžadované od všetkých, ktorého základ je odvodený od objektívneho kritéria obratu hráčskeho agenta, nahradilo požiadavku zložiť záruku a že toto poistenie môže byť uzavreté vo všetkých krajinách Únie u rôznych poisťovacích spoločností. V tejto veci FIFA predložila v odpovedi na otázky Súdu prvého stupňa uvedené v bode 26 vyššie príklady zmlúv profesijného poistenia, ktoré boli navrhnuté hráčskym agentom dvanástimi poisťovacími spoločnosťami v rámci Európskej únie alebo EHP. Napadnuté rozhodnutie tiež uvádza, že vyžadovaná záruka, ktorá musí pokrývať všetky riziká, ktoré môžu vyplynúť zo sprostredkovateľskej činnosti, sa nezdá neprimeraná vo vzťahu ku krytým rizikám napríklad v profesijnom poistení slobodných povolaní.

86 V treťom rade, čo sa týka kódexu správania, Komisia uvádza v napadnutom rozhodnutí, že základné princípy dobrého profesionálneho správania, ktoré sa

nachádzajú v tomto kódexe pripojenom k zmenenému nariadeniu a ktoré odkazujú najmä na pravidlá profesijného povedomia, čestnosti, lojálnosti, objektívnosti, transparentnosti, úprimnosti, spravodlivosti a rovnosti, nepredstavujú neprimeranú povinnosť voči hráčskym agentom.

87 V štvrtom rade, čo sa týka stanovenia výšky odmeny hráčskeho agenta, Komisia v napadnutom rozhodnutí pristúpila k skúmaniu článku 12 nariadenia, ktorý stanovuje, že mzda agenta sa vypočíta v pomere k základnej hrubej mzde hráča a bude 5 % uvedenej mzdy, pokiaľ sa strany nedohodnú inak. Uvádza, že toto ustanovenie odkazuje na objektívne a transparentné kritérium (základná hrubá mzda hráča) a predstavuje iba vedľajší mechanizmus pre riešenie nezhôd.

88 V piatom rade napadnuté rozhodnutie uvádza, že výhrada pána Piau týkajúca sa dopadu, ktorý by mohol byť spôsobený súkromnému životu tým, že kópia podpísanej zmluvy medzi hráčom a agentom má byť zaslaná príslušnému národnému združeniu, nie je problémom, na ktorý by sa mohli vzťahovať predpisy Spoločenstva v oblasti hospodárskej súťaže.

89 Napadnuté rozhodnutie uvádza teda iba princípy vyplývajúce z judikatúry uvedenej v bodoch 80 a 81 vyššie, vo vzťahu k rozsahu povinností, ktoré si údajne nesplnila Komisia, ktorá pozorne skúmala podklady predložené žalobcom.

90 Komisia sa vo vzťahu k ustanoveniam zmeneného nariadenia skúmaným v bodoch 84 až 88 vyššie nedopustila zjavne nesprávneho posúdenia, keď usúdila, že skúška predstavuje dostatočnú záruku objektívnosti a transparentnosti, že povinnosť profesijného poistenia nepredstavuje neprimeranú požiadavku, a čo sa týka

ustanovení nariadenia o odmeňovaní hráčskeho agenta tým, že implicitne vylúčila kvalifikáciu stanovenia nanútenej ceny z hľadiska práva hospodárskej súťaže (rozsudok Súdu prvého stupňa z 22. októbra 1997, SCK a FNK/Komisia, T-213/95 a T-18/96, Zb. s. II-1739, body 158, 159 a 161 až 164).

91 Tvrdenia, ktoré predložil pán Piau v rámci tohto konania, zamerané proti obsahu zmeneného nariadenia, ktoré sa týkajú povinnosti uloženej uvedeným nariadením dodržiavať predpisy vydané FIFA, obsahu vzoru zmluvy, režimu sankcií a opravných prostriedkov, nespochybňujú toto posúdenie.

92 V prvom rade, povinnosť stanovená hráčskym agentom dodržiavať predpisy FIFA týkajúce sa najmä prestupov hráčov sa nejaví v rozpore s pravidlami hospodárskej súťaže, upresňujúc, že predpisy FIFA týkajúce sa prestupu hráčov, ktoré neboli predmetom sťažnosti pána Piau, nemôžu byť skúmané v rámci tohto konania, pretože sa netýkajú veci samej. Žalobca neuviedol, ani v rámci odpovede na otázku položenú v tejto súvislosti na pojednávaní, ani vo svojom písomnom podaní, ako podľa neho povinnosť dodržiavať predpisy FIFA narušuje hospodársku súťaž.

93 V druhom rade, ustanovenia týkajúce sa obsahu zmluvy medzi agentom a hráčom, podľa ktorých zmluva, ktorá musí byť písomná, musí presne stanoviť podmienky a spôsoby odmeňovania agenta a nemôže byť uzavretá na dlhšie ako dva roky, pričom však môže byť znovu obnovená, nenarušujú hospodársku súťaž. Obmedzenie dĺžky trvania zmlúv na dva roky, ktoré nebráni opätovnému obnoveniu záväzku, sa zdá byť podporou fungovania trhu, a tým aj hospodárskej súťaže. Tento relatívne obmedzený rámec zmluvných vzťahov sa javí naopak takej povahy, že prispieva k zabezpečeniu finančných a právnych vzťahov strán bez toho, že by ohrozoval hospodársku súťaž.

94 V treťom rade režim sankcií zhrnutý v bode 16 vyššie, čo sa týka jeho schopnosti mať vplyv na predpisy hospodárskej súťaže, sa nezdá byť kritizovateľný. Zo zmeneného nariadenia vyplýva, že sankciami uplatniteľnými voči agentom, hráčom a klubom sú pokarhanie, napomenutie, výstraha, pozastavenie alebo odňatie licencie v prípade agentov, pozastavenie činnosti v dĺžke najviac dvanásť mesiacov v prípade hráčov a pozastavenie alebo zákaz na najmenej tri mesiace v prípade klubov, čo vzhľadom na to, že ide o profesijné sankcie, nemožno považovať za zjavne neprimerané. Navyše, výšky pokút v prípade hráčov a klubov boli znížené v porovnaní s tými, ktoré boli v pôvodnom nariadení. Pán Piau okrem toho nepredložil žiadny element, ktorého cieľom by bolo preukázať, že tieto ustanovenia by boli uplatňované svojvoľným a diskriminačným spôsobom, a tým narušovali hospodársku súťaž.

95 V štvrtom rade, čo sa týka opravných prostriedkov na riadne občianske súdy a za predpokladu, že ustanovenia zmeneného nariadenia by mohli mať v tomto smere dopad na pravidlá hospodárskej súťaže, z odpovedí FIFA a Komisie na vyššie uvedené otázky Súdu prvého stupňa (pozri bod 26 vyššie) vyplýva, že nezávisle od systému opravných prostriedkov proti rozhodnutiam národných združení alebo komisie štatútu hráča, ktorá je príslušná pre hráčskych agentov, na Športový arbitrážny súd, sa dotknuté strany vždy môžu obrátiť na riadne občianske súdy, najmä s cieľom uplatniť práva, ktoré im vyplývajú z vnútroštátneho práva alebo práva Spoločenstva a proti rozhodnutiam Športového arbitrážneho súdu je okrem toho možné podať žalobu o zrušenie na Švajčiarsky federálny súd. Žalobca, ktorý na pojednávaní tvrdil, že existujú ťažkosti a prieťahy, ktoré negatívne ovplyvňujú vnútroštátne súdne konania, však pritom neuviedol, že by on bol pozbavený možnosti použiť akýkoľvek opravný prostriedok na riadnych občianskych súdoch, ani že by bola práve tým narušená hospodárska súťaž.

96 Z predchádzajúceho skúmania vyplýva, že žalobné dôvody a tvrdenia pána Piau odvolávajúce sa na právo hospodárskej súťaže nespochybňujú záver, podľa ktorého Komisia správne usúdila, že najviac obmedzujúce ustanovenia predmetných predpisov boli zrušené. Tvrdenia žalobcu v tomto smere musia byť v dôsledku toho zamietnuté.

97 Rovnako je potrebné zamietnuť žalobné dôvody a tvrdenia žalobcu, ktoré sa netýkajú práva hospodárskej súťaže, pokiaľ sa nezdá, že by v tomto smere došlo k porušeniu. Pán Piau nepreukázal, že jeho žalobné dôvody a tvrdenia v súvislosti s porušením zmluvnej slobody, nezlučiteľnosťou nariadenia FIFA s francúzskymi predpismi a zásahom do ochrany osobných údajov, preukazujú porušenie pravidiel hospodárskej súťaže. Jeho žalobné dôvody a tvrdenia, ktoré ani nie sú podložené skutočnosťami, ktoré by ich potvrdzovali, musia byť teda zamietnuté ako neúčinné v spore v oblasti hospodárskej súťaže.

98 Okrem toho, tvrdenie pána Piau, podľa ktorého tým, že agenti s licenciou vydanou podľa pôvodného nariadenia si túto ponechali, pretrvali účinky narušujúce hospodársku súťaž, nemôže byť prijatý. Na jednej strane, žalobca nepreukázal, že by táto skutočnosť sama osebe mala účinky narušujúce hospodársku súťaž. Na druhej strane, zásada právnej istoty bráni spochybňovaniu právnych situácií, o ktorých sa nepreukázalo, že by k nim došlo protizákonne (pozri analogicky rozsudok Súdu prvého stupňa z 30. novembra 1994, Dornonville de la Cour/Komisia, T-498/93, Zb. VS s. I-A-257 a II-813, body 46 až 49 a 58). Navyše, tak ako Súdny dvor rozhodol vo vzťahu k prechodným opatreniam pri uznávaní diplomov, pričom táto judikatúra sa dá použiť aj na tento spor, je prípustné zachovať v takom prípade nadobudnuté práva (rozsudky Súdneho dvora z 9. augusta 1994, Dreessen, C-447/93, Zb. s. I-4087, bod 10, a zo 16. októbra 1997, Garofalo a i., C-69/96 až C-79/96, Zb. s. I-5603, body 29 až 33).

99 Z vyššie uvedeného vyplýva, že Komisia sa nedopustila zjavnej chyby v posúdení, ktoré vykonala vo vzťahu k ustanoveniam predmetných predpisov, ani vo vzťahu k údajne pretrvávajúcim účinkom pôvodného nariadenia narušujúcim hospodársku súťaž, na ktoré poukazovala sťažnosť pána Piau. Žalobca teda bezdôvodne tvrdí, že najviac obmedzujúce ustanovenia pôvodného nariadenia neboli zrušené a že účinky narušujúce hospodársku súťaž pretrvali v dôsledku toho, že zostali v zmenenom nariadení.

— O uplatniteľnosti výnimky podľa článku 81 ods. 3 ES na ustanovenia zmeneného nariadenia

100 Komisia uvádza v napadnutom rozhodnutí, že povinnosť licencie môže byť odôvodnená a že na zmenené nariadenie sa môže uplatniť výnimka podľa článku 81 ods. 3 ES. Vysvetľuje, že cieľom licenčného systému, ktorý stanovuje obmedzenia viac kvalitatívne ako kvantitatívne, je ochraňovať hráčov a kluby a že tento systém berie do úvahy najmä riziká v prípade zle vyjednaných prestupov, hroziace hráčom, ktorých kariéra je krátka. Usudzuje, že vzhľadom na to, že v súčasnosti chýba organizácia povolania hráčskeho agenta a všeobecné vnútroštátne predpisy, obmedzenie obsiahnuté v licenčnom systéme je primerané a nevyhnutné.

101 Samotný princíp licencie, ktorú vyžaduje FIFA a ktorá je podmienkou výkonu povolania hráčskeho agenta, predstavuje prekážku prístupu k tejto hospodárskej činnosti, a preto nevyhnutne ovplyvňuje fungovanie hospodárskej súťaže. Táto prekážka môže byť z tohto dôvodu prípustná, iba pokiaľ sú splnené podmienky stanovené v článku 81 ods. 3 ES, a to tak, že na zmenené nariadenie sa môže vzťahovať výnimka na základe tohto ustanovenia, za predpokladu, že prispieva k podpore hospodárskeho rozvoja, vyhradzuje užívateľom spravodlivú časť zisku, ktorý z toho vyplýva, nestanovuje obmedzenia, ktoré nie sú nevyhnutné na dosiahnutie týchto cieľov, a nevylučuje hospodársku súťaž.

102 Na odôvodnenie prijatia nariadenia a samotného princípu povinnej licencie, ktorý je podstatou predmetných ustanovení, boli uvedené viaceré právne a skutkové okolnosti viacerých druhov. V prvom rade sa zdá, že v rámci Spoločenstva iba Francúzsko prijalo predpisy upravujúce povolanie športového agenta. Okrem toho nie je sporné, že kolektívne hráčski agenti nepredstavujú v súčasnosti povolanie, ktoré by bolo vnútorne organizované. Takisto nie je sporné, že určité praktiky hráčskych agentov v minulosti mohli poškodiť z finančného a profesionálneho

hľadiska hráčov a kluby. FIFA vysvetlila, že vydaním predmetného predpisu sledovala dvojaký cieľ profesionalizácie a bezúhonnosti činnosti hráčskeho agenta, aby chránila hráčov, ktorých kariéra je krátka.

103 V protiklade s tým, čo tvrdí žalobca, hospodárska súťaž nie je licenčným systémom vylúčená. Zdá sa, že tento systém prináša skôr kvalitatívny výber, ktorým sa dosahuje cieľ profesionalizácie činnosti hráčskeho agenta, než kvantitatívne obmedzenie prístupu k nej. Naopak, kvantitatívne otvorenie tejto profesie je preukázané číselnými údajmi, ktoré na pojednávaní poskytla FIFA. FIFA takto uviedla, bez toho, že by jej niekto protirečil, že kým v roku 1996 mala 214 hráčskych agentov, v okamihu vstupu do platnosti pôvodného nariadenia odhadovala ich počet na 1 500 na začiatku roku 2003 a že 300 kandidátov úspešne vykonalo skúšku v marcovom a septembrovom termíne toho istého roku.

104 Berúc do úvahy skutočnosti uvedené v bodoch 102 a 103 vyššie a súčasné podmienky výkonu činnosti hráčskeho agenta, pre ktoré je typická takmer všeobecná absencia vnútroštátnych predpisov a neexistencia kolektívnej organizácie hráčskych agentov, Komisia sa nedopustila zjavnej chyby v posúdení, keď usúdila, že na obmedzenia, ktoré vyplývajú z povinnosti licencie, sa môže uplatniť výnimka na základe článku 81 ods. 3 ES, vyhradiac si správne napokon právo opätovne preskúmať predmetný predpis. Tvrdenia pána Piau v tomto smere musia byť teda zamietnuté.

105 Takisto musí byť zamietnuté ako nepoužiteľné tvrdenie žalobcu, podľa ktorého sa nemožno odvolávať na „športovú špecifickosť" na odôvodnenie výnimky z pravidiel hospodárskej súťaže. Napadnuté rozhodnutie sa nezakladá na takejto výnimke a považuje výkon činnosti hráčskeho agenta za hospodársku činnosť bez predstierania, že by mala byť pripustená z dôvodu športovej špecifickosti, kam v skutočnosti nepatrí.

106 Rovnako je potrebné zamietnuť tvrdenia pána Piau, odvolávajúce sa na porušovanie slobody podnikania a voľného poskytovania služieb, v prípade ktorého žalobca nepreukázal, že by toto predstavovalo súčasne aj porušenie pravidiel hospodárskej súťaže, čo by prekážalo možnosti uplatnenia výnimky vo vzťahu k zmenenému nariadeniu na základe článku 81 ods. 3 ES.

— O nemožnosti uplatniť článok 82 ES

107 Napadnuté rozhodnutie uvádza, že článok 82 ES, na ktorý sa odvolával žalobca, sa v danej situácii neuplatňuje, keďže FIFA nie je aktívna na trhu poradenstva hráčom.

108 Článok 82 ES zakazuje zneužívanie dominantného postavenia na spoločnom trhu alebo na jeho podstatnej časti jedným alebo viacerými podnikateľmi.

109 Toto ustanovenie sa týka správania jedného alebo viacerých hospodárskych subjektov, ktoré zneužívajú postavenie hospodárskej sily, a bránia tak zachovaniu efektívnej hospodárskej súťaže na relevantnom trhu tým, že sa tomuto subjektu umožní správať sa v značnej miere nezávisle od svojich konkurentov, zákazníkov a napokon spotrebiteľov (rozsudok Súdneho dvora zo 16. marca 2000, Compagnie maritime belge transports a i./Komisia, C-395/96 P a C-396/96 P, Zb. s. I-1365, bod 34).

110 Výraz „viacerí podnikatelia", ktorý sa nachádza v článku 82 ES, naznačuje, že dominantné postavenie môžu mať dve alebo viaceré hospodárske jednotky, právne navzájom nezávislé, ak sú z ekonomického hľadiska na určitom trhu prítomné alebo konajú spolu ako kolektívny subjekt (rozsudok Compagnie maritime belge transports a i./Komisia, už citovaný, bod 36).

111 Konštatovanie existencie kolektívneho dominantného postavenia závisí od spojenia troch kumulatívnych podmienok: po prvé, každý člen dominantného oligopolu musí byť schopný poznať správanie ostatných členov, aby preveril, či konajú rovnakým spôsobom, alebo nie; po druhé, je potrebné, aby sa situácia tichej koordinácie mohla udržať v priebehu času, teda musia existovať podnety na neodchyľovanie sa od spoločného smerovania správania na trhu; po tretie, predvídateľná reakcia súčasných a potenciálnych konkurentov, ako aj spotrebiteľov, by nespochybnila očakávané výsledky spoločného smerovania správania (rozsudky Súdu prvého stupňa zo 6. júna 2002, Airtours/Komisia, T-342/99, Zb. s. II-2585, bod 62, a z 8. júla 2003, Verband der freien Rohrwerke a i./Komisia, T-374/00, Zb. s. II-2275, bod 121).

112 V tomto prípade je trhom, ktorého sa týkajú predmetné predpisy, trh poskytovania služieb, kde kupujúcimi sú hráči a kluby a predávajúcimi agenti. Na tomto trhu FIFA môže byť považovaná za konajúcu na účet futbalových klubov, keďže sa už predtým konštatovalo (pozri body 69 až 72 vyššie), že je ich zosobnením ako združenie v druhom stupni podnikov, ktorými sú kluby.

113 Také rozhodnutie, akým je nariadenie FIFA riadiace činnosť hráčskych agentov, môže, pokiaľ sa vykonáva, mať za následok, že podniky konajúce na relevantnom trhu, teda kluby, sú prepojené, čo sa týka ich správania na určenom trhu, takým spôsobom, že sú prítomné na tomto trhu ako kolektívny subjekt vo vzťahu ku svojim konkurentom, obchodným partnerom a spotrebiteľom (rozsudok Compagnie maritime belge transports a i./Komisia, už citovaný, bod 44).

114 Vzhľadom na to, že nariadenie je záväzné pre národné zväzy ako členov FIFA a kluby, ktoré sú ich členmi, sa tieto subjekty javia ako dlhodobo prepojené, čo sa týka ich správania podľa pravidiel, ktoré prijímajú a proti ktorým sa ostatné subjekty (hráči a hráčski agenti) nemôžu postaviť pod hrozbou sankcií, ktoré môžu najmä v prípade hráčskych agentov viesť k vylúčeniu z trhu. Taká situácia teda v zmysle judikatúry citovanej v bodoch 110 a 111 vyššie charakterizuje kolektívne dominantné postavenie klubov na trhu s poskytovaním služieb hráčskych agentov, keďže kluby prostredníctvom predpisov, ku ktorým pristúpili, stanovujú podmienky, za ktorých sa poskytujú predmetné služby.

115 Zdá sa neprirodzené tvrdiť, že FIFA, ktorej riadiaca právomoc vzťahujúca sa na futbalovú športovú činnosť a hospodárske činnosti, ktoré sú s tým spojené, akou je v tomto prípade činnosť hráčskych agentov, je zrejmá, nemá kolektívne dominantné postavenie na trhu s poskytovaním služieb hráčskych agentov z dôvodu, že nie je účastníkom uvedeného trhu.

116 Okolnosť, že FIFA nie je sama osebe hospodárskym subjektom, kupujúcim plnení služieb hráčskych agentov na relevantnom trhu, a že jej vplyv na trh pozostáva z normatívnej činnosti, v ktorej si priznala právomoc na jej vykonanie vo vzťahu k hospodárskej činnosti hráčskych agentov, nie je relevantná pre uplatnenie článku 82 ES, keďže FIFA je zosobnením národných zväzov a klubov, skutočných kupujúcich služieb hráčskych agentov, a preto na tomto trhu pôsobí prostredníctvom svojich členov.

117 Čo sa týka, naopak, údajného zneužívania dominantného postavenia, z predchádzajúcich analýz vyplýva, že vo vzťahu k zmenenému nariadeniu a výnimke, ktorá by sa naňho mohla vzťahovať podľa článku 81 ods. 3 ES, takéto zneužívanie neexistuje. Bolo totiž skonštatované, že toto nariadenie neukladá kvantitatívne obmedzenia prístupu k činnosti hráčskeho agenta narušujúce hospodársku súťaž, ale obmedzenia kvalitatívnej povahy, ktoré môžu byť za daných

okolností odôvodnené. Zneužívanie dominantného postavenia, ktoré predstavovali podľa žalobcu ustanovenia nariadenia, teda nie je preukázané a jeho tvrdenia musia byť v tomto bode zamietnuté.

118 Napokon, tvrdenie pána Piau, podľa ktorého hráčski agenti s licenciou zneužívali svoje kolektívne dominantné postavenie v zmysle článku 82 ES, musí byť takisto zamietnuté, keďže pán Piau nepreukázal existenciu štrukturálnych väzieb medzi týmito agentmi. Držba tej istej licencie, používanie toho istého vzoru zmluvy a skutočnosť, že odmena agentov sa určuje za rovnakých podmienok, nepreukazujú existenciu dominantného postavenia hráčskych agentov s licenciou a žalobca nepreukázal, že by sa dotknuté osoby dohodli na rovnakom postupe, ani že si implicitne rozdelili trh.

119 V dôsledku toho, hoci Komisia nesprávne usúdila, že FIFA nemala dominantné postavenie na trhu poskytovania služieb hráčskych agentov, ostatné závery uvedené v napadnutom rozhodnutí, podľa ktorých najviac obmedzujúce ustanovenia predmetného predpisu boli zrušené a na licenčný systém by sa mohlo uplatniť rozhodnutie o výnimke podľa článku 81 ods. 3 ES, viedli v dôsledku toho k záveru, že nedošlo k porušeniu článku 82 ES a k zamietnutiu tvrdenia žalobcu v tomto smere. Nehľadiac na právny omyl, ktorého sa Komisia dopustila tým, že usúdila, že článok 82 ES nie je uplatniteľný, jeho uplatnenie by aj tak nemohlo viesť k záveru, že došlo k zneužívaniu dominantného postavenia, a to z dôvodu ostatných záverov, ktoré boli správne vyvodené zo skúmania nariadenia. Zákonnosť zamietnutia sťažnosti z dôvodu nedostatku záujmu Spoločenstva na pokračovaní v konaní nie je týmto dotknutá.

120 Z vyššie uvedeného vyplýva, že Komisia sa nedopustila zjavnej chyby v posúdení, keď rozhodla zamietnuť sťažnosť pána Piau z dôvodu nedostatku záujmu Spoločenstva pokračovať v konaní. „Cezhraničná povaha" trhu, ktorá nebola popieraná, je v tomto smere nepoužiteľná, keďže táto skutočnosť sama osebe nespôsobí, že vo vzťahu k sťažnosti bude existovať záujem Spoločenstva. Vzhľadom na to, že hodnotenie

záujmu Spoločenstva uvedeného v sťažnosti je závislé na okolnostiach každej veci, nie je potrebné ani obmedziť počet kritérií posúdenia, z ktorých môže Komisia vychádzať, ani jej naopak prikázať, aby vychádzala výlučne z určitých kritérií (rozsudok Ufex a i./Komisia, už citovaný, body 79 a 80).

121 Žaloba pána Piau musí byť teda v dôsledku toho zamietnutá.

O trovách

122 Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.

123 Keďže žalobca nemal vo veci úspech a Komisia navrhla zaviazať žalobcu na náhradu trov konania, je opodstatnené rozhodnúť, že znáša popri vlastných trovách aj trovy Komisie.

124 Podľa článku 87 ods. 4 tretieho pododseku rokovacieho poriadku môže Súd prvého stupňa nariadiť, že vedľajší účastník konania, iný ako členské štáty a inštitúcie, znáša svoje vlastné trovy konania.

125 Za okolností, ktoré sa vyskytujú v tomto spore, je potrebné rozhodnúť, že trovy konania, ktoré vynaložila FIFA ako vedľajší účastník konania, bude znášať sama.

Z týchto dôvodov

SÚD PRVÉHO STUPŇA (štvrtá komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. **Žaloba sa zamieta.**

2. **Žalobca znáša svoje vlastné trovy, ako aj trovy konania Komisie.**

3. **Medzinárodná futbalová federácia znáša svoje vlastné trovy konania.**

Legal Tiili Vilaras

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 26. januára 2005.

Tajomník

H. Jung

Predseda komory

H. Legal